Promovarea DIVERSITĂȚII ÎN CULTURĂ ȘI ARTĂ
în cadrul patrimoniului cultural european

STUDY, TRAINING, EDUCATION FOR PROFESSIONALS IN TOURISM

ICELAND LIECHTENSTEIN NORWAY
eea grants

Magazin DE LITERATURĂ FOARTE TÂNĂRĂ

Promovarea DIVERSITĂȚII ÎN CULTURĂ ȘI ARTĂ
în cadrul patrimoniului cultural european

STUDY, TRAINING, EDUCATION FOR PROFESSIONALS IN TOURISM

ICELAND LIECHTENSTEIN NORWAY
eea grants

Magazin DE LITERATURĂ FOARTE TÂNĂRĂ

Promovarea DIVERSITĂȚII ÎN CULTURĂ ȘI ARTĂ
în cadrul patrimoniului cultural european

ROMÂNIA MINISTERUL CULTURII

unitatea de management a proiectului

ICELAND LIECHTENSTEIN NORWAY
eea grants

| www.eeagrants.org | www.fonduri-diversitate.ro |
Proiect finanțat printr-un Grant oferit de Norvegia, Islanda, Liechtenstein și Guvernul României

illustrații de Monica Ioana Aghion

Non-cuvinte

Simina Teodorescu – premiul I - proză

Moto:,,Sunt ca un proprietar nesătul. Încerc în fiecare zi să fac rost de încă o bucată din teritoriul infinit al ființei mele, știind că niciodată nu voi reuși să intru, până la capăt,în posesia lui.”

(Gabriel Liiceanu)

I

Au trecut 4 nori și 2 sori... și parcă a trecut puțin mai mult.

M-am pierdut, m-am regăsit, am murit și am înviat... cel puțin așa cred.

Te doare tare, te doare așa de tare încât nu îți mai dai seama ce este durerea... până ajungi să te pierzi și să te salvezi. Să fii călăul și îngerul tău. Ai uitat să mai vorbești, dar ai uitat și să mai plângi. Nu mai ești materie, ești doar energie. Degetele tale tremură a neputință, genele tale cad ude peste ochi și îți acoperă goliciunea sufletului ca un embrion. Nu mai știi ce plângi și cum plângi, obrazul tău este o stradă pietruită, ploaia a șlefuit colțurile și acum este un teren neted. Da, vorbesc serios... parcă am văzut un fir de iarbă, un fulg de zăpadă. Strada ta a prins viață și tu odată cu ea. Și totuși nu... sau parcă da? cine este el, cine este ea? sunt oameni sau chipuri de ceară arse de o lumânare, o lumânare strâmbă, al cărei fitil a fost ars înainte să cadă ceara.

Ia-ți tocurile și mergi pe ace... fă din ele culmi și stânci.

Este singurul mod de a putea atinge cerul, dar cazi și nu știi de ce... oare urmele încă proaspete de buze de pe ciorap? ele sunt încă acolo, dar au mucegăit... miros a benzină și a formol, iar tu odată cu ele ești un suflet mort.

Iei tocurile și cauți Purgatoriul. Dar tu ești chiar el și nu poți să îl vezi, căci umbra ți-o calci. Începi să îți văruiești ființa... cu altul, cu alții, dar nu cu voi. Pereții se crapă și cad, căsuța voastră s-a topit sub o lampă veche.

Urli și te acoperi cu resturi... te lipsești de piesele de puzzle și te faci sferă. Plângi. Ești fericită. Sunteți fericiți. Acum trăiești cu tine, prin tine într-o minge perfectă. Dar sfera se rostogolește mereu...O iei de la capăt... rupi bucăți din tine și le așezi la întamplare... pe o mușama ștearsă. Ironic, nu?

- Și nu te doare?

- Nu știu... Am 3 piese...

- Lasă-mă, lasă-mă pe mine, îmi spune ea. Hai să lipim urechea în locul inimii și inima în locul ochilor.

- Înainte de asta, hai să topim ochii, ca să fie loc.

- Cum facem asta?

- Simplu... ca și până acum, cu lacrimi dor.

II

Aseară mi-am luat sufletul în palme și l-am ocrotit.

Respirația mea caldă nu l-a ajutat, deși speram ca el să fie nemuritor. Am eșuat.

Am rupt fâșii din mine și am făcut un cocon tocmai bun pentru el.

Prea târziu... sufletul a înghețat. Mi-am lipit urechea de pieptul tău și am simțit lumina.

Am simțit vibrația ei cosmică, ceea ce mi-a dat aripi; sub aripile mele sufletul a încolțit, iar venele tale firave au devenit rădăcini.

M-am plimbat pe ele cu degete mărunte și am găsit căldura.

Atunci, coconul s-a rupt și împreună am construit o seră pentru suflete moarte. Dar a început ploaia.... da, ploaia, s-a transformat în gheață... și în final, în sticlă pisată ce a tăiat lumina, iar rădacinile s-au rupt ca pânzele unei bărci de hârtie.
Am pus oglinzi în jurul nostru, dar aerul s-a condensat. Noi am uitat că avem trupuri și le-am căutat în aburi.
- Ba nu, este al meu.
- Ești sigură?
- Da da, eu aveam o cicatrice pe genunchiul drept.
- Dar eu vreau cicatricea, tu poți păstra genunchiul.
- Bine, poți să o ai.
Dar niciunul nu știa ce îi aparține și ce nu. Era un mister greu de elucidat pentru două suflete.
Am pierdut tot și ne-am regăsit odată cu soarele.
Dragul meu, sufletul meu este o întrebare.
Degetele mele au devenit virgule, ce mă sugrumă într-un val de incertitudini.
Propoziții, întrebări peste întrebări, dar buzele tale sunt o pereche de paranteze, ce învăluie povestea noastă într-un paradis pierdut. Ne pierdem în propria beție de emoții și suflete... dar cum ne regăsim?
Mă întreb ce ar fi dacă nu aș mai putea vorbi niciodată. Dacă tu ai înțelege invaliditatea mea sufletească și nu o să o iei ca pe un refuz fizic al ființei mele. Dacă nu aș mai putea spune „te iubesc!” ai rupe fâșii din tine, le-ai lipi de inima mea și ai aștepta să îți spun „da, te iubesc!”?
Răspuns: Nu, iubita mea, te-aș modela din nou ca un Demiurg. Te-aș sculpta ca un păpușar, iar la sfârșit ți-aș dărui cuvântul.

III
Vreau să ascund lumina lunii într-o scoică și să o așez lângă urechea ta în zorii zilei.
Știu că sufletul tău înoată împreună cu îngerii în fiecare noapte, într-un val de melancolie și totuși uiți de trupul tău în fiecare seară. Îl lași pe pământ să-i dea târcoale jivinele. Pielea ți se usucă de dor și devine cenușă, ochii se scurg în lacrimi pe nisipul rece, iar două scoici le iau locul.
Ființa ta este acum casa unor raci.
Ești o epavă plină de alge verzi. Și totuși mai strigi: „Pe mine cui mă lași?”
Iar eu îți spun:
- Au crescut fire de iarbă în palma mea, le vezi, nu?
- Da, da și parcă sub unghii grâul încolțește... ochii tăi sunt plini de polen.
- Lasă-mă să îți smulg genele.
- Cum?
- Cu buzele.
- Care buze?
- Buza mea stângă și buza ta dreaptă.
- M-am pierdut…
- Unde ești?
- În tine.
- Și primăvara?
- În noi amândoi.

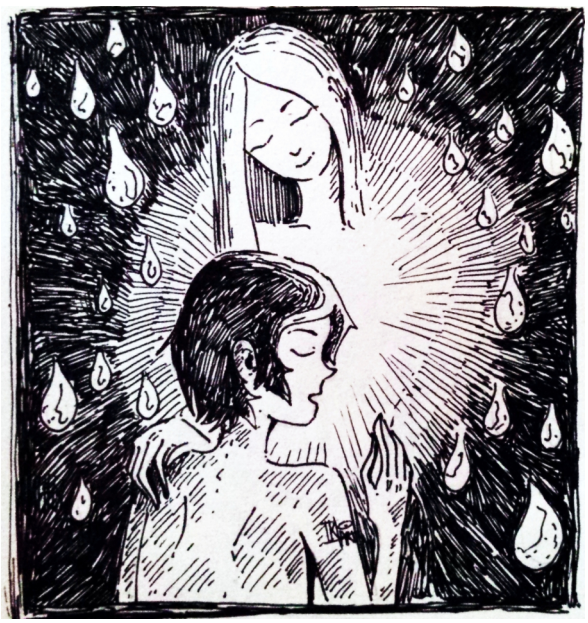

Motto: *Omul, şi numai el, are în consecinţă un destin creator...*

(Lucian Blaga)

CÂINII CARE S-AU SINUCIS

Monica Ioana Aghion - premiul I - eseu

Într-o noapte m-am trezit și am văzut un câine la capătul patului. Nu visasem nimic, iar el nu făcuse zgomot. Faptul că m-am trezit a fost o reacție naturală a organismului meu. Eram calm și l-am privit răbdător. Cine ar fi crezut că o să vină la o zi după ce am încercat să îmi iau viața și nu am reușit? A stat și m-a privit drept în ochi, ceea ce a părut o eternitate. Am văzut cum sunt torturate sufletele, cei care au avut pofte trupești se plimbau prin lume goi și draci râdeau de ei, cei care au ucis erau omorâți iar și iar și iar în toate modurile posibile, cei care au fost zgârciți munceau până când le cădea pielea de pe mâini după care o bătuceau 900 de ani și o amestecau cu sudoarea care le cădea de pe frunte, picătură cu picătură, după care reușeau să făurească o piatră prețioasă, dar imediat îi dibuia Necuratul și le-o lua, așa că trebuiau să înceapă de la capăt; iar cei care s-au sinucis … când am ajuns acolo câinele și-a întors capul și a plecat.

"Cravata după gât o înfăşooor şi de pe scaun cobooor, unu-doi, doi-trei, moarte, vino să ma iei!"

A doua oară câinele părea mai mâhnit: "Nu te înveți", a spus, și eu eram mâhnit că nu reușisem. M-am uitat în ochii lui și de data asta am văzut că cei care se băgau în fața altor oameni pentru că nu aveau răbdare să își aștepte rândul, stăteau la o coadă gigantică în formă de cerc închis, în așa fel încât nu vedeau decât în față și nu realizau că nu o să înainteze niciodată, iar cei care au călcat melcii în zilele ploioase trebuiau să curățe mâzga lăsată de niște dihănii uriașe. Ucigă-l toaca merge în spatele lor și, dacă lunecă vreunul, se enervează și le taie mâinile și până le cresc la loc trebuie să șteargă cu frunţile, iar când aproape aflam ce se întâmplă cu cei care se sinucid, câinele a început să țopăie și a plecat.

"Venele în lung le tai, într-o seară de Mai! Hei, hai, unde ești? Moarte, știu că mă pândești!"

De data asta m-am trezit în cadă, cumva apa se dusese pe canal, iar câinele îmi stătea greoi pe piept. Era dificil să respir, dar, din păcate, încă o făceam. "Nu te înveți, nu te înveți…" a spus clătinând din cap. "Ce pot să fac?" am întrebat, dar, în loc să îmi răspundă, mi-a arătat că nici copiii nu scapă de iad. Cei care au furat de la părinți trebuie să îi care în spate pe scările unui turn uriaș care are atâtea etaje câte secunde sunt în toți anii lor, însă nu știu când trebuie să se oprească și, dacă greșesc etajul, diavolimea îi trimite înapoi la treapta 1. Cei care au chiulit de la școală sunt folosiți drept cobai. Dracii inventează formule grele la toate materiile și, după ce le testează pe ei, se duc și le ascund în mintea unuia inteligent, iar în câteva sute de ani se studiază la școală. Cei care nu aveau răbdare să fie gata masa și își strecurau botul în mâncare pe ascuns, erau tăvăliţi în turtă dulce; după care se vânau cu alți copii şi cei mai slabi erau mâncați, în

timp ce aceia care, chipurile, câştigau se umflau până crăpau. Când să aflu ce se întâmplă cu cei care se sinucid, câinele s-a transformat într-un peşte şi s-a strecurat în conductă.

“Cu cât mai sus, cu atât mai bine, n-am sa mai încerc si mâine! Moarte, cine te mai vrea ca mine?”

Se spune că a treia încercare e cu noroc; în cazul meu a fost a patra, dar contează că am izbutit! Şi acum încerc să îi opresc pe alţii să îmi împărtăşească soarta. Îi gâdil în cerul gurii ca să vomite pastilele, scot dopul la cadă şi le ling rănile, rod sfori, cabluri sau alte instrumente de spânzurat , dacă e grav chem salvarea, iar după ce îşi revin, îi vizitez şi le arăt prin ochii mei cum e lumea de apoi. Nu îmi spune nimeni cine are nevoie de ajutor, dar eu îi cunosc... Nu pot să nu mă întreb, totuşi, oare de ce s-a sinucis câinele meu?

Orfanul de sub nuc

MOTTO: „Îţi poţi trăi viaţa doar în două moduri. Sau crezi că nu există magie, sau crezi că totul e magie.” (Albert Einstein)

Ioana Bonaparte – premiul al II - lea - proză

Stătea veşnic sub nucul său de fiecare seară, şi adesea rămânea acolo ceasuri lungi. Probabil susurul de ape ori timida atmosferă a apusului roşiatic îl atrăgeau şi-i confereau acea aură magnifică de om pus pe gânduri, care cine ştie ce planuri urzea în mintea-i. Tăcut, dar curios din fire, tânărul cutreiera mereu pădurea din vecinătate şi ajunsese să-şi creeze o legătură misterioasă cu natura, de-ai fi zis că îşi vorbesc pe acelaşi înţeles.

Tot astfel şi-n astă seară. Bătea un vânt rece ca oceanul pe timp de iarnă. Îşi luă haina de stofă şi negreşit se îndreptă spre nuc. Se aşeză pe partea dinspre râu şi începu să arunce cu mici pietricele pe care le găsea în jurul său. Atât de încruntat şi de atent la cercurile pe care le făcea căderea pietrelor, nu observă când începu să plouă. Prefera totuşi să stea acolo, decât să se întoarcă înapoi în casă. După vreo două ore, se ridică, curgând şiroaie de apă din hainele lui, şi se îndreptă cu pas domol si cu capul plecat spre căscioara aceea veche şi stând parcă să cadă în orice clipă. Cum intră, auzi răcnetele unchiului său, Argus, care, nemulţumit de toate, chiar şi de propria-i existenţă, se răzbuna pe nevinovata masă, cu pumnii încleştaţi şi vorbe de ocară.

- Unde ai umblat nemernicule? Crezi că pâinea ce-o mănânci îţi cade din senin pe masă? Pleacă de-ţi caută ceva de muncă că de nu te-oi alunga şi-atunci să-ţi dea copacii tăi cei dragi de mâncare!

În gând, şi-ar fi dorit să mai fi stat sub nuc, dar ştia că oricum tot ar fi trebuit să se întoarcă la un moment dat şi să-l vadă. Urcă în grabă scările şi se încuie în cămăruţa lui de suflet. De mult, ar fi voit să plece, dar nu-l lăsa inima lui cea bună, să-l părăsească, chiar şi pe unul ca el, un nefericit, care , bun ori rău, îi fusese de mic singurul ce-i purtase de grijă. Rudă de sânge nu îi era, căci se ştia orfan de când prinse a avea conştiinţă, dar simţea de mult că unchiul acesta îi ascundea ceva. Ajuns acum la o vârstă mai matură, tânărul nostru îşi antrena răbdarea şi-şi masca suferinţele, compensându-le cu sute şi sute de volume, pe care le găsise în podul dărăpănat al casei. Astfel, pe când alţii de vârsta lui aveau diverse ocupaţii în oraşul de la câţiva kilometri departare de el, Adam se înfunda într-un ungher întunecos al camerei sale cu câte şapte volume odată şi rămânea acolo până când genele i se închideau, furate de un somn profund.

În această noapte, ca şi alte dăţi, visă cum, fugând printr-un labirint şi încercând să scape, se împiedică şi căzu, rostogolindu-se pe o pantă abruptă, apărută din senin. După acest vis mereu se trezea culcat pe podea şi cu dureri usturătoare, după fiecare noapte mai puternice şi mai vii, de parcă visul nu

fusese vis, ci totul fu aievea. De această dată, ceva era diferit. Cărţile toate erau împrăştiate, unele rupte, în cameră se simţea un iz puternic ca de ars şi el avea răni sângerânde în genunchi şi pe braţe. Deodată auzi urlete puternice de lupi din pădure şi ţipete în odaia de jos. Coborî în grabă şi în faţă îi apăru mistuitoare flăcări, ce cuprinseră tavanul odăii. O bucată se desprinse şi unchiul fusese luat captiv în vâltoarea aceea de foc, lovit, căzut şi nemaiputând să iasă. Adam sări fără să se mai gândească şi, făcând uluitoare salturi, ajunse numaidecât lângă unchiul său, îl puse pe un umăr şi ieşi în curte, înainte ca întreaga casă să se prăbuşească.

- Eşti bine unchiule? Cum de s-a întâmplat una ca aceasta? Ai uitat focul aprins în vatră ori vreo lumânare pe terminate?

- Niciun foc, băiete... Aşa fusese scris să se întâmple.

- Vrei să spui că tu chiar crezi aşa ceva? Da de unde... Doar nu a făcut scântei vreun duh răzbunător în timp ce se strecura pe horn în casă.

-Nu e de glumă cu aşa ceva! Mai şi faci glume după câte s-au întâmplat din cauza ta, nemernic ce eşti!

Tânărul vru să-i răspundă, căci nu mai suporta să fie tratat cu atâta răutate, dar ştia că nu făcea decât să pună paie pe foc şi tăcu resemnat, uitându-se în gol la focul ce se stingea uşor printre ruinele şi cenuşa ce au mai rămas. Într-un târziu, după ce se asigură că focul s-a stins complet, Adam porni înspre nuc, îngheţat şi amărât de cele întâmplate. Unde aveau să mai stea? Cum se va descurca, căci de acum el va trebui să-l îngrijească pe bătrânul acesta morocănos şi nemulţumit? În timp ce îşi frământa mintea la toate acestea, bătrânul Argus, după câte-i fusese dat să trăiască şi să vadă, simţi că dorinţa de viaţă îl părăseşte şi că mai are doar câteva clipe de a-şi ispăşi greşeala din tinereţe. Ţipând din răsputeri ca băiatul să-l audă, se prăbuşi la pământ.

Adam, oprindu-se din drum şi întorcându-şi faţa, văzu pe bătrân, se îngrozi şi începu să alerge din răsputeri către acel om nenorocit de soartă, jalnic şi care se vedea că e în chinurile premergătoare morţii. Îl luă în braţe şi-l cără aşa până sub nuc, aşezându-l cu capul pe muşchiul moale pe care el obişnuia să stea. Îi puse haina peste piept, iar bătrânul scoase un suspin adânc.

- A venit şi clipa asta pe care nu credeam că o să o apuc vreodată. Mi-e greu băiete...foarte greu, şi nu ştiu cum aş putea începe...

- Unchiule, o sa fie bine. Linişteşte-te te rog, nu înţeleg ce ai să-mi spui... Cred că eşti afectat de cele întâmplate, căci pierderea căminului pe care-l ai de-o viaţă e cu adevărat o lovitură grea...

- Adam, ascultă-mă cu atenţie, căci nu ştiu dacă voi apuca să-ţi mai repet încă o dată. Aşează-te lângă mine, aici, şi la finalul a ceea ce-ţi voi spune vei decide despre mine, despre propria-ţi viaţă...

Adam se aşeză numaidecât, căci simţea că lucrul e serios şi că în sfârşit va afla secretul ce simţea că îi era ascuns.

-Tu nu-mi cunoşti istoria, nu-mi cunoşti trecutul, cum mai nimeni nu îl ştie. Tuturor le este frică de mine şi oamenii din cătunele apropiate se feresc adesea să mă întâlnească. Eu nu sunt din aceste locuri, ci m-am născut undeva departe, încât nici eu nu-mi mai amintesc acum cum să ajung acolo. Tatăl meu era un escroc, iar mama suferea mereu din cauza purtării lui. Într-o zi, sătul să mai aud plânsetele mamei şi zicându-mi că, dintre cei şapte fraţi ai mei, lipsa mea va fi cel mai puţin simţită, am

fugit de acasă cu doar o haină pe mine şi o geantă de mâncare. Am străbătut nenumărate sate în câteva luni, până am ajuns într-un orăşel, unde am fost primit ca ajutor de cârciumar,un om de nicio ispravă, tâlhar şi depravat, mai ceva decât taică-miu. Am învăţat meşteşugirea furtului, m-am făcut complice la tâlhării şi de atunci m-am rătăcit complet de orice urmă de dreptate şi cinste. La treizeci de ani am fugit şi de la cârciumă, împreună cu un amic pe care mi-l făcusem, sau mai drept spus, un tovarăş de uneltiri. Amândoi plănuisem să ne refacem viaţa, dar să mai dăm o ultimă spargere. Auziserăm că la marginea pădurii, mai retrasă, e o casa cam dărăpănată,unde s-au mutat doi tinerei, proaspăt căsătoriţi. Am hotărât ca această casă să fie ultima nostră lovitură şi să ne stabilim aici. Doream să îi speriem pe cei doi tineri şi să rămânem noi acolo în căsuţă. Aşa, în următoarea noapte, cu doua bâte în mână şi cu un cuţit de aramă, am intrat în casa asta. Totuşi ni se părea că nu e nimeni şi pentru o clipă am lăsat armele jos să cercetăm cele câteva încăperi. Eu am ales să caut la parter şi l-am trimis pe Peter la mansardă, însă nici nu apuc să intru în bucătărie că-l aud pe Peter ţipând cu groază şi îl văd cum se rostogoleşte pe scări în jos, rămânând acolo pentru totdeauna. Avea un cuţit înfipt în burtă şi o grimasă de moarte întipărită pe chip. Îngrozit cum eram, am scos cuţitul înfipt cu o mână şi am prins bâta în cealalta mână şi am început să urc încet scă...

-Revino-ţi! Termină ce-ai de spus! îl zguduia pe bătrân cu lacrimi curgând năvalnic, căci îi ea de necrezut ceea ce auzea.

-Am început să urc pe scări şi cu cât urcam auzeam mai desluşit un plânset. Mi se părea că e ireal, iar ceea ce aveam să văd nu-mi închipuisem vreodată...

Bătrânul începu să tremure din toate încheieturile de ziceai că-şi dă duhul. Adam îl ridică puţin în capul oaselor şi-l plezni uşor peste obraz să îşi revină. Nu ştia de ce făcea acest lucru. Nici dacă să fie mânios ori speriat de omul pe care încerca acum să-l salveze. În cele din urmă bătrânul păru a-şi reveni puţin, dar făcea semn cu mâna tremurândă spre apele micului râu ce trecea în apropierea nucului. Băiatul pricepu că vroia nişte apă, iar în lipsă de altceva, făcu din mâini căuş şi-i duse acestuia puţină apă să-şi potolească seceta din gâtlej. După ce stătu câteva clipe, o veşnicie pentru Adam, bătrânul se aşeză din nou pe muşchiul moale şi reluă cu glasul la fel de stins:

- Adam, băiatule, uneori viaţa te împinge în braţele multor nelegiuiri, fie pentru că aşa meriţi, fie pentru că aşa ţi-e norocul, iar noi, neştiind în acele momente să le respigem, mergem înainte orbeşte, fără a ne gândi că singuri ne săpăm groapa şi nenorocirea. Aşa am păţit-o şi eu... Pe jumătate am meritat, căci am facut multe rele la viaţa mea cu conştiinţă, pe jumătate nu, căci soarta nu a fost blândă cu mine şi nu am avut părinţi ca ai tăi, care să mă iubească şi să mă înveţe...

- Vrei să spui că...

- Am urcat scările cu teamă,dar m-am trezit apoi că am regretat că nu am fost eu în locul lui Peter. Măcar de-aş fi scăpat mai uşor. Căci orice durere fizică ar fi fost mai bună decât blestemul ce a căzut pe capul meu. Era acolo... într-un colţ zgribulită... o tânără îngheţată de frică, cu un prunc în braţe...plină de sânge şi cu borboane de sudoare pe faţă. Pesemne că atunci născuse, singură şi în dureri, iar noi, tâlhari de cea mai joasă speţă, i-am făcut chinul şi mai groaznic. Stăteam înmărmurit, lipsit de judecată şi străpuns de frică şi milă până în măduva oaselor, neştiind dacă sau cum să reacţionez. Se puteau citi în ochii ei durerea maternă şi frica pentru al ei odor, căci îl

ţinea atât de aproape... Am stat astfel câteva minute, care au durat mai mult decât o viaţă de om, timp în care mintea mea o luase razna, căzuse de pe orbita ei normală. Când am auzit trosnete afară, şi apoi uşa de la intrare deschizându-se, mi s-au încremenit toţi muşchii şi mă simţeam cuprins de o moleşeală ucigătoare. Ce era să fac? Femeia se puse pe un plânset aprig, iar eu am strâns mai cu putere cele două arme ale morţii în mâini. M-am întors cu spatele la femeie şi m-am dat un pas îndărăt pentru a fi pregătit pentru cel ce urca scările cu paşi domoli, dar puternic înfipţi. În cele din urmă se contură umbra unui bărbat şi-l văzui dinaintea mea, cu faţa crispată de furie. Văzându-şi femeia în starea aceea, înaintă spre mine şi vru să mă doboare, dar, mai iute la mână, i-am înfipt cuţitul şi l-am împins pe scări în jos, având aceeaşi soartă ca şi tovarăşul meu...

Bătrânul rămase pe gânduri, cu ochii aţintiţi către cer. Începu din nou să suspine din adâncul fiinţei sale. Cât despre Adam, avea o faţă lividă şi nişte ochi goi, de nu-i puteai privi măcar o clipă fără să te treacă fiorii.

- Am vrut să o ajut pe femeie imediat după aceea, dar spaima prin care trecuse o făcuse inumană... Se aruncă spre mine, mă lovi din toate puterile ce-i mai rămăseseră cu o forţă animalică, dar se împiedică şi căzu, ajungând la pieptul soţului ei şi lăsând în urmă un blestemat şi un orfan... Băiatule, aceia au fost mama şi tatăl tău.

Zicând aceste ultime cuvinte, răvăşitoare pentru amândoi, bătrânul păru că vrea să părăsească acea lume, dar îşi închise ochii şi începu să plângă. Adam se ridică şi fugi spre casa aceea blestemată. Se strecură printre grinzile de lemn arse şi se lăsă la pământ fără speranţă. Cu chipul spre cer suspina în linişte şi uitând parcă de acel ger străpungător.

Astfel trecu acea noapte de coşmar; când se trezi, deranjat de soarele ce răsărea promiţător cu raze radiante, Adam se ridică buimac şi-şi îndreptă privirile spre nuc. Bătrânul nenorocit se stinsese peste noapte în chip dezolant, chiar de poate se va spune că a meritat un astfel de sfârşit. Chiar şi Adam, văzându-i întipărită pe chip suferinţa inimii sale, fu cuprins de milă. Se simţea pierdut şi, dorind să devină alt om, hotărî să plece departe de acel loc, singurul care îi mai amintea cine este. Înainte de a face acest lucru, el căută să se îngrijească de trupul bătrânului, şi, vrând să-l lase în grijă nucului său, îi săpă o groapă la umbra acestuia şi-i spuse o rugă în chip de adio. Se mai uită pentru ultima oară la acele rămăşiţe triste şi dădu să plece înspre oraşul din apropiere, când văzu strălucind foarte orbitor ceva printre ruine. Dădu câteva scânduri arse la o parte şi găsi plină de cenuşă o carte, care parcă fusese imună la focul năpăstuitor, căci arăta intactă. Adam nu văzuse niciodată acea carte, dar parcă şi-o amintea de undeva. Neavând timp să se gândească, o luă cu el şi porni pe noul drum cu mintea gânditoare.

***

Când auzi o astfel de poveste, te gândeşti ce stranie e lumea şi ce poveşti poate ea ascunde în cătune mai retrase sau în colţuri adânci ale minţii unor oameni. Şi te întrebi, cum poate merge mai departe un om ce a trăit o astfel de dramă.

Adam, după mulţi ani de la strania întâmplare, stătea pe-un colţ de scaun şi mâjgâlea un petic de hârtie. Acum, după ce trăise atâtea întâmplări triste, dar şi multe întâmplări frumoase, căci îşi refăcuse viaţa, urmase o şcoală renumită, îşi făcuse o

afacere şi o familie, se gândea la vechiul lui loc de reflecţie, nucul, ce fusese martor la atâtea întâmplări, şi-şi aminti de vechea carte găsită. Se îndreptă spre biblioteca lui şi din spatele unor alte vechi cărţi, o scoase pe cea cu pricina. Nu avusese curajul să o deschidă, căci, îşi dăduse seama într-o zi că acea carte e cea de care se tot împiedica în visul său de fiecare noapte. Dar acum simţea că trebuie. Aşezându-se din nou pe scaun, şterse cu mâna stratul de praf de pe copertă şi desluşi următoarele cuvinte: „ O istorie pentru viitorul nostru copil, de la Marta şi George”. Îl năpădiseră lacrimile când, după atâta timp, află numele părinţilor săi. Întreaga zi stătu nemişcat şi citi fără a răsufla acele rânduri ce-i dezvăluiau cu fiecare cuvânt un lucru nou din istoria familiei lui. Seara, după ce termină de sorbit întreaga carte, se ridică şi plecă...

Ajuns din nou la locul tinereţii sale, Adam se lăsă în genunchi sub nucul care rămăsese la fel ca-n vremurile trecute. Doar viaţa lui se schimbase. Atât de repede şi atât de brusc. Şi totuşi simţea că aşa trebuie să fie. Îi părea rău de sfârşitul tragic al bătrânului, chiar şi acum, după atâţia ani. Acum, singur nucul mai era o dovadă că totul fusese real...

Rămase aşa, rezemat de trunchiul gros, ascultând în tăcere susurul apei şi cântul nocturn al stelelor, şi dăruindu-se vieţii cu un surâs timid, îşi zise în gând cât de mult iubea să trăiască. Simplu şi gol de orice. Doar iubea să trăiască...

La pas, în căutarea Iaşiului de-odinioară

Grigorescu Andreea – premiul al II-lea - eseu

Moto: „…Iaşii au fost, cred, dintotdeauna un oraş fascinant(…) Nici cei cărora nu le place oraşul nu pot să nu-i recunoască aerul inconfundabil, personalitatea cristalizată în veacuri - de generaţiile şi generaţiile care l-au zidit. Chiar mâhnirile iscate din una sau alta din neîmpliniri, sunt tot nişte semne ale iubirii.”
(Grigore Ilisei, „Luminile eterne ale Iaşilor”)

Iaşiul este un loc plin de vrajă, cu oglinzi mereu acaparatoare de imagini care ne încântă. În universul lui de forme şi culori, plin de simboluri, întâlnim de toate, şi literatură, şi artă, şi istorie, şi ştiinţă. Dar ce-or mai fi însemnând toate acestea împreună fără vocaţia temeiniciei? Ne place să ne refugiem în spaţiul inconfundabil al cetăţii, cu lumina sa blândă, care ne creează şi mai adânc sentimentul locului.

Suflete. Străzile par neîncăpătoare pentru zecile, sutele, poate miile de oameni ce trec nepăsători unul pe lângă altul.. pentru oameni care, prinşi în vâltoarea vieţii, uită să privească în jur, uită să zâmbească, uită să spere.. pentru oameni care, transformaţi în semnul întrebării “?” din cauza faptului că uită să-şi ridice ochii asupra lumii şi asupra micilor delicii ale vieţii, se scufundă în gânduri ce le năruie atât mintea, cât şi sufeltul.

Păşind pe aleile grădinilor înflorite, privind clădirile vechi, admirând impozantele edificii culturale, este imposibil să nu te poarte gândul spre istorie şi trecut, măreţie şi artă, deopotrivă, dar mai ales sensibilitate. Cel puţin aşa am sperat, ca această împletire de frumos, istorie şi de cultură să emoţioneze întreaga latură umană. Privesc dezamăgită de ceea ce văd: oameni grăbiţi, confuzi, incapabili, în trecerea lor, să privească spectacolul lumii, al străzii.

Ceva fabulos se degajă din piatră, din stradă, din clădirea pe lângă care trec: o lume dispărută şi înviată în cea de azi. Mă încearcă sentimente ciudate şi fermecătoare ale timpului fixat parcă în loc. Străzile au viaţa lor, cu un ritm rapid sau leneş, cu miresme de tei, iasomie şi liliac, toate având o atmosferă unică, învăluind oraşul în poezie.

Iaşiul este spaţiul în care ceasul îmi măsoară „întoarcerea” şi (re)naşterea, într-o insolită ipostază: trăind într-un Iaşi **de altădată**, pe care încerc să-l descopăr. Călăuză şi

mentor în călătoria mea - **anticarul** (parcă fără vârstă sau purtând vârsta spaţiului reconstituit cu dăruire şi emoţie): domnul Dumitru Grumăzescu.

Amintirile cetăţii se mai păstrează în documentele scrise, în memoria vârstnicilor şi-n evocările aşternute pe hârtie. Aducerile-aminte întreţin miraculos tainele oraşului.

Pasiunea pentru cartea rară, pentru obiectele de artă care-au traversat secole, a avut-o de mic, de la vârsta de cincisprezece ani.

Îi este imposibil să-şi imagineze că ar fi pus în situaţia de a alege cea mai valoroasă piesă din propria colecţie, pe care să o doneze unui mare muzeu. Proiectul de care este puternic ataşat sufleteşte constă în realizarea unei biblioteci particulare, care să păstreze pentru viitorime întreaga colecţie de manuscrise, obiecte de artă, cărţi rare. Cu o seninătate dată de maturitatea şi de modul superior de a înţelege viaţa şi trecerea, îmi spune că, într-o zi, „cărţile acestea dragi se vor despărţi de mine, aşa cum eu va trebui să mă despart de ele” – rodul muncii, al pasiunii de-o viaţă. Ele vor rămâne ca un tot unitar, un edificiu spiritual grăitor.

Anticariatul de pe strada Lăpuşneanu este un spaţiu al închiderii/deschiderii cercului timpului, al intersecţiilor afective, al mărturiilor despre oameni şi locuri care-**au fost** şi care **continuă** să existe într-o altă dimensiune. Se lasă descoperită doar ochiului care o caută, doar sufletului care tânjeşte spre un **altcândva/altundeva**…

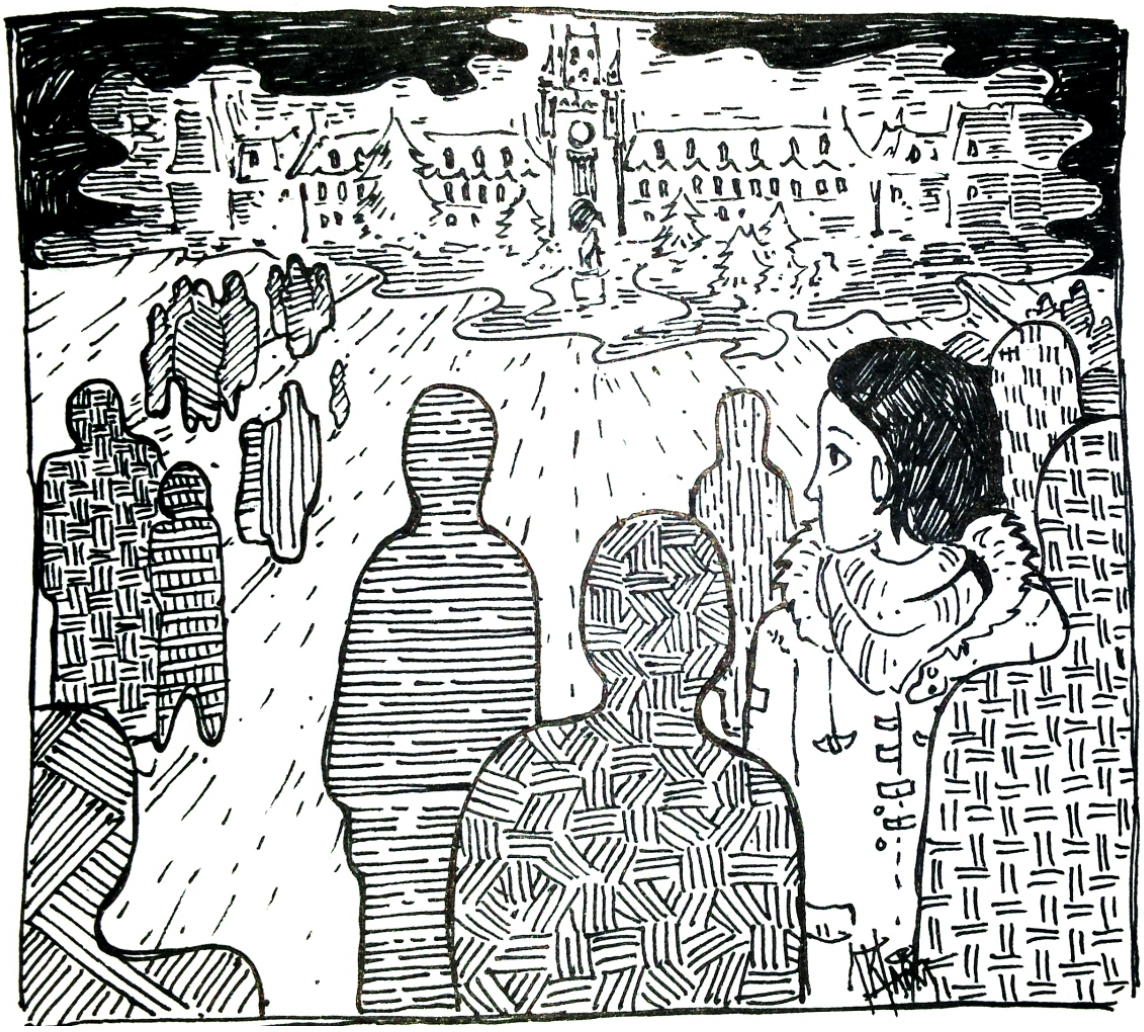

Îngeri pe pământ

de Paula Iuliana Ignat – premiul al III-lea - proză

Motto: „Hrana are nevoie de un stomac gol. Adevărul are nevoie de o minte goală. Pentru ca ceva nou să intre, trebuie să renunți la ceva vechi.”

- Paul Ferrini

Prolog

Cerul, cel mai bun exemplu care poate fi dat atunci când vine vorba de nemărginire. Nimeni nu poate spune când își are începutul ori sfârșitul, dar toți știu cui i se datorează această minune: Creatorului. El decide ce există, ce se creează sau ce vietăți merită să își ducă viața în Univers. Și acolo în cer, toți ascultă de el, căci el este Stăpânul și Conducătorul, cel căruia i se datorează până și cea mai mică parte a materiei.

El trimite din cer, pe pământ, îngeri să păzească oameni, dar oamenii sunt și ei îngeri căzuți. Unii buni, dar și alții răi, căci până și aceștia au rolul lor în menținerea unui echilibru. Ajunși pe pământ, îngerii iau înfățișare omenească și uită de viața pe care au dus-o în cer. Pentru unii e un dar, pentru alții un blestem. Blestem e pentru cei care nu au ascultat de poruncile Creatorului în cer, și au dorit să facă numai ce doresc ei. Aceia au fost trimiși să trăiască drept oameni simpli, nevoiți să parcurgă un drum plin de încercări, de probleme și de necazuri, până se vor fi achitat de plata pentru greșelile lor din cer, iar când acest lucru va fi făcut, ei se vor întoarce în cer pentru a începe un nou mod de existență drept cei care au fost la început, fără să aibă habar de lucrurile făcute atunci, sau chiar de viața pe pământ. Ceilalți, pentru care viața pe pământ e un dar, mai sunt cunoscuți și drept „îngeri păzitori”. După cum este și cunoscut, ei stau pe lângă alți oameni pentru a-i ocroti și pentru a-i ajuta la nevoie. Creatorul îi trimite pe ei tocmai ca să-i ajute pe cei care primiseră „blestemul”, pentru că el îi iubește și dorește să-i ajute să-și îndrepte greșelile. Și acești îngeri păzitori, ce pe pământ sunt de folos celor ce au greșit, au înfățișarea persoanelor cele mai apropiate greșitorilor, tocmai pentru că aceia sunt capabili să facă binele pentru cei ce-i au în pază. Și lor Creatorul le șterge amintirile din cer, căci altfel ei ar ști cum să aibă perfectă grijă de oamenii încredințați lor și ar încălca și ei legile Stăpânului.

Dar până și El mai greșește și mai lasă să-i scape anumite lucruri, căci sunt prea multe cele ce trebuie să le facă. Ori poate așa a dorit să se întâmple în cazul Anei, un alt înger căzut din cer. Ea era conștientă de faptul că avea datoria de a-l proteja pe cel ce urma să-i fie alături pe veci, căci îngerii care își găseau perechea jos pe pământ, dacă reușeau să o transforme înapoi în ceea ce au fost cândva, aveau să fie și în cer împreună, la infinit. Astfel, iubirea lor devenea cu adevărat iubire.

*

Tocmai se crăpă de ziuă când auzi telefonul vibrând undeva prin încăpere. Ura să se trezească devreme pentru a merge la muncă. Ura și să meargă la muncă. Singurul lucru pe care nu-l ura, de fapt, era așteptarea momentului în care existența ei pe pământ va fi primit un sens. Adică atunci când îl va găsi pe cel pe care trebuia să-l ia sub aripă. Știa că e un el. De unde, nu avea nici cea

mai mică idee, dar așa simțea în adâncul ei. Știa și că tot timpul ăsta de așteptare îi va fi răsplătit când ori de câte ori va fi nevoită să aibă grijă de acea persoană, va simți bucurie și plinătate. Acela era scopul ei de a fi, pentru care a fost creată și pentru care Creatorul i-a dat darul de a coborâ pe pământ.

Pe jumătate adormită reuși să găsească telefonul în semi-întunericul camerei și răspunse fără prea mare tragere de inimă la apelul de trezire.

- Bună dimineața și ție, Paul.

- Fată dragă, mult îți mai ia să te trezești. Ai noroc că nu stau aproape de tine, altfel îmi făceam drum cu o găleată de apă rece direct spre capul tău.

Optimismul și amuzamentul amicului ei o uimea din ce în ce mai mult. Mereu reușea să o dojenească într-un mod cât mai amuzant astfel încât să îndulcească lucrurile și să n-o supere.

- Așa-i că e o zi minunată afară, Ana?

- Nici măcar nu am avut timp să mă uit pe fereastră, era prea enervant apelul tău așa că am decis că mai poate aștepta priveliștea de dimineață pe care mi-o oferă apartamentul.

- Și eu te iubesc. Vezi că în 20 de minute ajung să te iau. Grăbește-te, dacă mai întârzii mult, șeful o să te dea afară.

- Paul, tu ești șeful.

- Exact.

Apelul se încheie și Ana se ridică cu greu de pe podeaua care devenise atât de confortabilă pe timpul cât stătuse jos. Mai că ar mai fi zăbovit un timp întinsă pe podea, dar știa că nu avea încotro. Și cine știe, poate azi era ziua cea mai mare. Nu putea pierde nicio clipă. Se uită pe fereastră dar ei cel puțin ziua asta nu i se părea minunată. Afară era o vreme rece, de toamnă, nu se cunoștea deloc primăvara ce bătea la ușă, cel puțin din punct de vedere calendaristic. *Unde a văzut Paul ziua aceea minunată?*, se gândi ea. În clipa în care își aminti, totul căpătă sens. Azi era ziua lui. Și ea uitase.

Se grăbi să se îmbrace cât de repede îi permitea trupul ei încă adormit. Nu a înțeles niciodată de ce trebuie să existe atât de multe feluri de haine. Doar o pierdere de timp să trebuiască să te gândești cum să te aranjezi. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi purtat toți același tip de haine. După ce reuși să se îmbrace cu ceva mai mult la nimereală, fugi spre frigiderul din bucătărie. Putea să jure că mai era o bucată din prăjitura făcută în urmă cu ceva timp, dar când deschise ușa de la frigider, nici urmă de ea. Nici măcar farfuria nu mai era acolo. Se gândi că o să-l facă pe Paul să oprească în drum la vreo cofetărie din centrul orașului, că tot treceau pe acolo, și ar fi putut să îi cumpere ceva. Se simțea oribil că uitase de ziua prietenului ei cel mai bun.

Spre mirarea lui Paul, Ana fu gata mai repede ca de obicei. Nici nu apucase să apese pe butonul soneriei că ea îi și deschisese ușa.

- Să mergeem! a țipat aceasta în timp ce-l trăgea de braț spre mașină.

Cum văzu prima cofetărie, îl rugase să oprească. Găsi prăjitura lui preferată și apoi se întoarse în mașină.

- La muuulți ani! îi spuse, întinzându-i prăjitura.

- Iar ai uitat, nu?

Ana dădu din cap în semn că da.

- Ei bine, cel puțin de data asta nu mai e o prăjitură făcută acum o săptămână.

Ea a râs. Au mâncat amândoi din ea în drumul spre agenția de turism, unde lucrau și pe care desigur că Paul o deținea. Era extrem de mândru de ea și de faptul că a reușit singur să își pună pe picioare propria afacere, la doar 30 de ani. Ana era mai mică decât el cu 3 ani, dar uneori îl uimea și pe el maturitatea de care dădea dovadă. Fusese cea care îl sprijinise cel mai mult cu ideea afacerii, când părinții lui i-au

întors spatele, dezamăgiți de anii pierduți pentru crearea unui viitor conceput de ei de când Paul se născuse, dar care lui îi displăcea. Când îl întâlnise prima dată la primul interviu de angajare pe care el îl organiza, Ana crezuse cumva că l-a găsit pe cel pe care urma să-l aibă în pază, dar când a înțeles că nu simte ceea ce un înger păzitor ar trebui să simtă pentru protejatul lui, și mai târziu aflase că el însuși este un înger păzitor, înțelesese că timpul ei de așteptare avea să fie mult mai mare, și trăia cu speranța că acest lucru însemna și sentimente mai mari și mai puternice. Visa să găsească acea persoană încă de când la vârsta maturității primise conștiința scopului ei pe pământ, dar respectând ceea ce o învățase mama ei: *„Ceea ce ne dă o plinătate și o împlinire mai mare, se lasă așteptat mai mult.”*, reușise să își dezvolte virtutea răbdării.

Și ziua aceea trecu la fel de monoton ca și celelalte. Nu era sezonul în care veneau mulți turiști și se simțeau ușurați deoarece își permiteau să se relaxeze. Seara, un grup dintre prietenii mai apropiați ai lui Paul hotărî că este nevoie să sărbătorească această zi unică, acum, când el împlinea cei 30 de ani, așa că fu nevoit să își amâne planurile pe care le avea alături de iubita lui.

Pe Ana o încânta ideea sărbătoritului, mai ales că trecuse destul de multă vreme de când nu mai avusese parte de distracție. Și mai târziu avea să fie și mai recunoscătoare persoanei ce a avut ideea, pentru că seara respectivă a fost cea care i-a marcat existența.

Nu dorea să întârzie iar, așa că se pregăti mai din timp. Buna dispoziție pe care o avea o uimea și pe ea. Simțea că urma să fie ceva cu adevărat special la acea seară. Îi trecu prin minte și gândul că l-ar putea întâlni pe el, nimic nu era exclus, așa că trebuia să fie pregătită. De data aceea a fost ea cea care a mers să-l ia pe Paul și pe iubita lui. Localul ales pentru petrecere era de fapt un club, unul adevărat. O gălăgie atât de mare că nici dacă țipai la urechea cuiva nu l-ai fi putut face să te audă. S-au așezat toți la bar și au luat băuturi pentru fiecare. Nimeni nu avea voie să tragă chiulul de la petrecerea aceea. Jared, unul din prietenii lui Paul făcea haz de faptul că acum el îmbătrânea și mai mult și curând o să rămână fără podoaba capilară cu care se mândrea mereu.

Timpul trecea, Ana încerca să nu se lasă pradă alcoolului pe care tot insistau unul și altul să îl încerce. Măcar ea trebuia să rămână conștientă de ce se petrece în jur, pentru că Paul arăta că pierduse de mult conexiunea cu lumea reală. De la locul ei putea prea bine să privească în toată încăperea. Vedea mulți oameni. Unii fericiți, alții loviți de soartă și probabil de aceea își înnecau amarul în acele otrăvuri la sticlă. Creatorul le permisese îngerilor să vină pe pământ tocmai pentru a împiedica ceea ce se petrecea în fața ei. Păcat însă că mulți nu reușeau să-și îndeplinească sarcina, ori altora le lua mult prea mult să își găsească protejații. Spera să nu fie și cazul ei.

Tot aruncând priviri în încăperea vag luminată, o anume persoană îi atrase atenția. Chipul lui i se părea cunoscut. Dacă nu se înșela, mai văzuse acea persoană în clădirea agenției. Sigur că da, îl cunoștea. Își aduse aminte că de multe ori omul acela o ajutase în diferite situații. Odată chiar împiedicase să se întâmple ceva aproape groaznic, împingând-o din fața unui mașini. Nu știa cum, dar el a reușit de cele mai multe ori să fie acolo la momentul potrivit. Însă ea nu apucase să-i mulțumească vreodată acestui om, și nici măcar nu știa care-i este numele.

Fără să stea pe gânduri, se ridică și pornește spre masa la care era așezat el. Nu avea idee de ce se ducea la el, ori de ce îi bătea inima așa de tare, însă o forță pe care nu o putea explica o împingea spre el. Ori,

ceva *o atrăgea* către el, ca un magnet invizibil. Orice ar fi fost, ea nu își putea opri propriile picioare din a se deplasa, de parcă acestea ar fi avut creierul lor. Bărbatul o observă îndreptându-se spre el, dar până ce nu fu mai aproape nu realiză cine era. Când îi recunoscu chipul, ochii i se măriră de mirare și de spaimă. Zgomotul făcut de sticlele ce se răsturnau de pe micuța masă atrase atenția tuturor celor din încăpere și toate privirile erau îndreptate acum către cei doi. El se ridică în picioare și o privi preț de câteva minute.

- Bună, îl salută Ana îndată ce ajunse lângă el.

De parcă cineva ar fi tras acum un foc drept semn de start, tânărul o luase la fugă lăsând-o pe Ana extrem de confuză. Ea îl speriase, doar cu un simplu salut? Acea forță pe care o simți mai devreme o îndemna acum să afle ce se întâmplă și cine e acea persoană care aparent, a ajutat-o extrem de mult însă acum fuge de ea.

Îl urmări până afară. Îl strigă de mai multe ori să se oprească căci nu dorea să-i facă niciun rău dar el părea că nu o aude. Nu mai era atentă la ce se petrecea în jurul ei, tot ce dorea era să îl prindă din urmă. Nu observă însă nici când o mașină se îndrepta cu viteza spre ea. Nu avuse timp de niciun lucru, frica o paraliză pe moment. Țipătul ei răsună până la urechile tânărului ce se întoarcea disperat spre trupul ei căzut. Era numai vina lui. Poate dacă nu ar fi fugit ea acum ar fi bine. Fusese o prostie să fugă din calea a ceea ce inevitabil avea oricum să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Nu se gândi că lucrurile ar putea să se agraveze în așa fel încât să o piardă. Și așa se și întâmpla. Nu îi mai simțea bătăile inimii aproape deloc. În încercarea lui de a o proteja o distrusese.

**

Ana își simțea corpul care zăcea acum pe șosea fiind tot mai afectat de izbitură. Era totuși conștientă de ce se petrece în jurul ei, dar nu putea reacționa sub niciun fel. Auzea o voce slabă ce o implora să rămână și își cerea scuze. Făcu un efort pentru a înțelege mai bine pentru ce anume își cerea scuze acea persoană în brațele căreia stătea acum dar nu auzi decât cuvântul „protejat”. Puțin mai târziu, după câteva clipe de tăcere, se auzi și un al doilea glas și Ana simți din nou forța prezentă lângă ea mai devreme.

- De ce, Stăpâne? De ce ai permis să se întâmple asta? se auzi glasul celui dintâi.

- Câteodată cu toții trebuie să facem anumite sacrificii pentru a ne îndrepta greșelile. Nu mai puteam permite ca aceste lucruri să se întâmple, s-ar fi ajuns prea departe.

- Dar de ce tocmai *ea*? Cu ce a greșit sora mea ca să plătească cu propria-i viață?

- Ea nu a greșit cu nimic. Dar trebuia să îndrept cumva lucrurile și nu puteam face asta dacă ea continua să trăiască.

- Trebuia să mă lași să o protejez în continuare! Ce conta dacă asta era împotriva legilor noastre? Avem datoria să îi protejăm pe cei dragi nouă.

- Da, dar nu puteam să las un înger păzitor să aibă la rândul său și el unul. Nu asta vă e menirea. E adevărat, nu trebuia să permit ca ea să devină un înger păzitor, dar totuși s-a întâmplat. O voi lăsa să trăiască înapoi în cer până când va fi pregătită să fie paznicul cuiva.

Ana auzi suficient din discursul Creatorului cât să înțeleagă ceea ce i se întâmplase și că fusese o greșeală a acestei lumi. Știa că în atotputernicia sa, Creatorul îi citea gândurile și în acel moment așa că îl implora să îi mai dea o șansă. Acesta nu dori să o asculte, nu avea altă soluție și mereu răul trebuie îndreptat de la rădăcină, de acolo de unde pornește.

Ea însă nu putea să accepte ceea ce i se petrecea. Nu știa cum fusese înainte viața ei din cer, dar nici nu dorea să afle. Existența ei nu ar mai fi avut niciun sens

fără speranța găsirii unui protejat, ori să-și abandoneze prietenii și acum și fratele despre care nu știa că există până în momentul de față. Simțea cum devine tot mai slăbită și cum pierdea orice contact cu exteriorul. Doar vag mai auzea plânsete și orice rugăminte i-ar mai fi făcut Creatorului, acesta nu avea de gând să asculte.

Căldura ce o purta înapoi spre cer îi ameliora chiar și cea mai mică durere pe care o simțise după accident. Liniștea și pacea ce i se ofereau îi erau familiare, cu toate că nu se comparau cu cele simțite de aceia care își ating scopul trăirii pe pământ, dar cel puțin acum nu se mai simțea pierdută. Se întorsese la acel acasă de la care părea că plecase cu mii de ani în urmă, și acolo avea să rămâne până ce i se va încheia pregătirea.

I-a cerut totuși Creatorului încă un lucru, acela de a-i lua toate amintirile de pe pământ căci altfel nu ar fi putut să-și parcurgă drumul viitor.

Acum nu spera decât la găsirea acelui infinit la care sperau toți îngerii, fie ei buni sau răi. Speranța aceasta îi dădea un nou sens, un nou motiv de a fi și de a trăi și poate că i se va permite destul de curând să se întoarcă la menirea ei. Și poate lucrurile vor fi mai bune, dacă nu va mai avea amintiri.

DULCE NEBUNIE

Alexandra Irina Anita – premiul al III-lea - proză

-Începutul unui sfârșit-

Motto: „Aud vibrând vocea ta în toate zgomotele lumii.”
(Paul Eluard)

Imaginile pline de sânge se revărsau violent în oglinzi. Scenele de groază se repetau la infinit. Femeia rămase nemișcată în timp ce încerca să dea sens coșmarului din care tocmai se trezise. Energia și vibrațiile negative care erau captive în oglinzi adăposteau scene care o învăluiau întru totul. Știa că trebuie să iasă din acea cameră cât mai repede cu putință. Reuși să iasă din încăpere. Părul îi cădea în valuri dezordonate pe umeri. Rochia cenușie cu guler înalt, cu mâneci lungi și strâmte, îi atârna în timp ce ea alerga spre ușa albă care părea să fie din ce în ce mai departe. Toate umbrele pe care le văzuse în oglinzi se dezlănțuiseră în negura care umplea coridorul. Acestea o ajungeau din urmă, o atingeau... Femeia fără chip scoase un țipăt îngrozitor și apucă mânerul ușii albe, căzând în prăpastia cufundată în întuneric și ceață....

- Adelaine! Adelaine! Trezește-te! E doar un vis!

-Aaaa... gâfâind, aceasta își adună puterile și reuși să-și deschidă ochii... a fost un vis... doar un vis... același vis...

-Din nou? Se întâmplă cam des în ultima vreme. Ești sigură că nu vrei să reiei ședințele cu dr. Thomson?

- Nu poate să mă ajute cu nimic... nimeni nu poate. Dacă nu înțeleg eu ce înseamnă acest vis, cum va putea să o facă altcineva?

- Liniștește-te! Totul o să fie bine! Îți promit!

- Nu știu ce să fac. Ce vreau, ce-mi trebuie, ce-ar trebui, ce n-ar trebui să fac. Pur și simplu nu știu. Nu știu nimic!

- Of! haide... știu ce îți trebuie ca să te facă să te simți mai bine! Vino în bucătărie după ce te îmbraci.

Deși voia să aibă parte de o zi în pijamale în care să nu facă nimic altceva decât să stea în pat și să scrie în jurnal, știa că nimic nu o va face pe prietena ei să cedeze. Transpirată și tremurând, Adelaine se dădu jos din pat și se îndreptă către cabina de duș. Stropii duri o loveau înăbușitor încât nu mai simțea nimic... nimic și nimeni... singurele cuvinte care i-au rămas întipărite în memorie. Știa că nu e singură, însă se simțea atât de

singură... Picături calde începură să i se prelingă pe obraji... nici măcar apa rece nu putu să înlăture senzația năucitoare a lacrimilor arzătoare care îi epuizau sufletul măcinat de atâta suferință. Vocile ... vocile muribunzilor o scoteau din minți. Simțea că înnebunește pe zi ce trece.
- Adelaine... ajută-mă... te rog... nu mă închide în tine. Te rog!

Se întoarse brusc, uitându-se în colțul din care se auzeau șoaptele. Femeia în rochie cenușie o privea. Era plină de sânge, iar chipul îi era în continuare acoperit de părul blond. Se uită la ea pentru câteva secunde. Rochia sa cenușie se camuflă odată cu aburul dușului cald. Adelaine ar fi vrut să-i mai poată spune ceva, să o întrebe de ce ea, însă femeia dispăruse înainte ca ea să mai scoată o vorbă.
- Adelaine! Surpriza e gata. Cât mai ai de gând să stai în baie?

Vocea lui Lily răsună ca un ecou. Se trezi din transa întunecată și regăsi lumina, simțind energia pozitivă și revigorantă a lui Lily. Trebuia să își revină. Prietena ei nu o putea vedea în starea asta... nu astăzi... nu de ziua ei... După ce își termină dușul, își alese din garderobă cele mai simple haine pe care le putu găsi. Un hanorac roșu ca rubinul și o pereche de colanți negri. Chiar dacă era ziua ei, nu trebuia să iasă cu nimic în evidență... doar era o femeie simplă. Nu se mai gândea deloc la faptul că ar putea fi nebună. Nu avea cum. Femeia din duș părea așa de reală...
- Ai terminat?
-Vin! Deci, care e surpriza?
-Păi, nu ar mai fi surpriză dacă ți-aș spune, nu? Fiind ziua ta, m-am gândit să îți pregătesc ceva special. Iar prima din lungul șir de surprize e chiar preferata ta... da dam...ciocolată albă făcută în casă! Sper să îți placă fiindcă am stat ceva timp în bucătărie încercând să dau de gustul perfect!
-Știi că nu e nevoie să faci nimic, nu?
-Știu, dar mă voi simți mai bine știind că am reușit să aduc un surâs pe fața ta minunată. Acum, gustă ciocolata și hai să mergem! Mai avem multe de făcut!
-Lily...
-Hm?
- Mulțumesc... mulțumesc pentru tot!
-Oh, știi că nu îmi place să devin sentimentală....eu zic să mergem ca să nu întârziem și să îmi dai peste cap tot programul la care am lucrat de câteva săptămâni! Haide!

25 Octombrie

,,Astăzi a fost ziua mea. Ca în fiecare an, Lily a fost singura care a fost lângă mine. Îi sunt recunoscătoare pentru tot. A fost o zi grozavă și se vede că s-a străduit enorm, iar eu ce am făcut? Nu am putut nici măcar să zâmbesc... sunt atât de patetică. De ce a trebuit să am din nou acel vis? De ce astăzi? Și de ce mă afectează atât de tare? Știu ce se întâmplă de fiecare dată... femeia fără chip se trezește în camera cu oglinzi... ea nu vede cadavrul de pe

jos ... însă eu îl văd... îi este frică... ca și cum știe că e vinovată de ceva și fuge de trecut... fuge de ea... și în final cade în prăpastie... Mereu e aceeași poveste, niciun detaliu în plus, niciun detaliu în minus. Poate dr. Thomson avea dreptate... poate acord prea multă importanță acestui vis, totuși... de ce îmi bate inima atât de puternic numai când mă gândesc la femeia misterioasă? De ce?”

A început din nou să plouă. E un zgomot așa plăcut la ora asta din noapte. Este ca un fel de muzică. Pot sta ore întregi lângă fereastră, să privesc ploaia care mă liniștește, să o ascult.

Femeia se mișcă destul de repede, dar era prea târziu. Totul a fost acoperit de o ceață întunecată. Coșmarul se dezlănțui, invadând coridorul cu imagini ale morților și muribunzilor, năvălind peste femeie. Femeia se întoarce. Fața ei nu mai e fără chip... îi pot vedea chipul... e o femeie frumoasă. Pe lângă părul bogat, bălai, are ochii cenușii ca într-o zi de ploaie, sprâncene dese, frumoase și o privire blândă. Viziunile înspăimântătoare se conturau în jurul ei. Prin ceață se auzi vocea groasă, sumbră și hotarâtă a unui bărbat care se străduia să nu-și piardă mințile: „Cillia! Cillia!” Chipul lui era greu de distins. Totul se întâmplă foarte repede. Aceeași ușă, aceeași prăpastie, aceeași soartă.

Când se trezi nu îi mai era teamă, nu mai plângea... era calmă și încrezătoare. Tot ce se auzea era muzica. Aceeași muzică liniștitoare și constantă a ploii care o adormise ca un cântec de leagăn. Își scoase jurnalul și începu să scrie:

26 Octombrie

„Abia m-am trezit. Noaptea trecută am avut același vis... însă ceva a fost diferit... Femeia fără chip a devenit femeia cu chip. Chipul ei... seamănă perfect cu al meu, iar numele ei este Cillia. Ce nume frumos! Femeia... adică Cillia fuge, aleargă. Aceeași rochie cenușie, aceleași imagini înfiorătoare, însă apare un chip de bărbat. Îi aud vocea, îl înțeleg... o cheamă pe femeie, mă cheamă pe mine.. .înnebunește! Nu îi văd chipul clar. Totuși, nu pot uita singurul detaliu clar: ochii. Acei ochi întunecați și plini de umbre care ascundeau fie raiul, fie iadul... Alt indiciu despre identitatea bărbatului nu am. Trebuie să aflu cine era! Despre cine este vorba și de ce eu? Am ajuns prea departe ca să mă dau bătută! Am ajuns prea departe ca să alunec în voia valurilor! Trebuie să aflu adevărul și să fac ca acest vis să dispară! Trebuie să aflu cine este Cillia și de ce seamănă atât de bine cu mine... ori eu sunt cea din vis... dar de ce o chemă Cillia? Of! Atât de multe întrebări și niciun răspuns. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să aflu adevărul! Trebuie!”

Adelaine se dădu jos din pat și se îmbrăcă de ieșire. Îi lăsă un bilet lui Lily în care o anunță că pleacă până

la bibliotecă, dar se va întoarce repede.

Stropii mici și grei se prăvălesc necontenit spre sol, într-un ritm infernal, de zici că ar fi vrut să înece întrega natură. Pe străzile pustii ale orașului niciun trecător nu se încumeta să dea piept cu ploaia rece de toamnă. Alungați de vremea rea, oamenii stau pitiți după zidurile călduroase ale caselor și privesc pe geamuri furia cu care natura înțelege să se exprime. Din când în când, câte o mașină sparge ritmul ploii, astfel că sunetul ei înfundat trece în plan secund. După câteva clipe, atmosfera este din nou dominată de zumzetul stropilor de ploaie bătând supărați în asfaltul dur.

„Iubesc zilele ploioase, dar în special nopțile. Îmi place să adorm hipnotizată de sunetul picurilor de ploaie care se izbesc, cu putere, de tot ce le iese în cale. De multe ori stau și mă întreb de unde au atâta forță? Cu mult timp în urmă, copil fiind, visam să îmbrac rochia de noapte a mamei, aceea roz cu dantelă care deși îmi era mare, în ochii mei arăta perfect, și să ies să dansez în ploaie. Era dorința mea să stau în mijlocul curții și să simt cum ploaia îmi inundă încet, încet fiecare parte din mine. Iubesc ploaia pentru că mereu plânge mai gălăgios decât mine și pentru că sosește mereu în momentul cel mai potrivit. Iubesc ploile fără sfârșit. Ploile acelea care te țin o zi întreagă în casă și te îndeamnă să lenevești la nesfârșit. Iubesc muzica și dansul grațios al picăturilor de ploaie. E ca și cum m-aș uita la un spectacol, bucuroasă că nu plătesc niciun bilet.”

Atenția pe care i-o acordă ploii o făcu să uite de bibliotecă și de ce avea de făcut. Nici nu realiză că ajunsese. Intră în clădirea veche și se duse direct la calculator. Căută prin toate arhivele disponibile. Singurele femei cu numele de Cillia pe care le putu găsi erau o adolescentă născută în 2003 și o femeie care a murit în anul 1899. Era sigură că femeia din vis era Cillia Hewit, care a locuit și a murit în Minet Hills, conacul vechi și părăsit de la marginea orașului. Din arhive, nu găsi multe informații despre aceasta. Află că a fost căsătorită cu fiul unei familii înstărite și născuse un copil. Mai află că aceasta a murit în urma unei boli crunte, însă ceva îi spunea că nu era așa... simțea acest lucru. Curioasă și hotărâtă să deslușească misterul visului, Adelaine își luă geaca și porni către Minet Hills.

Ochii ei, la fel de cenușii ca ploaia, măsurară cu atenție clădirea. Acele ferestre înalte, arcuite, precum și eleganța coloanelor albe și a balustradelor de fier cu decorațiuni ciudate o fermecaseră încă de la intrare. Ajunsă pe palier, deschise fără să ezite o ușă ascunsă. Privi în lungul coridorului întunecos cu miros de umezeală. Închise ușa cu discreție. Se întoarse și merse pe coridor aruncându-și privirea spre ușile pe

lângă care trecea. Camere goale, scăldate în lumina cenușie a ploii de afară.

- Adelaine! Adelaine!

Acea voce familiară îi răsuna în minte... nu știa cu siguranță de unde vine, însă îi părea cunoscută. Era... era vocea femeii din duș care cerea ajutor. Fără să mai stea pe gânduri, se hotărî să o urmeze. Ajunse în fața unei camere cu ușa închisă. Întinse mâna spre mânerul din alamă închisă la culoare din cauza trecerii timpului. Deși se așteptase ca balamalele să scârțâie, sunetul ce se auzi îi trimise fiori pe șira spinării. Senzația asta fu imediat înlocuită de o uimire profundă. Putea să jure că în cameră mirosea a parfum. Flori. Crini. Și pentru o clipă și-i închipui, roșii într-o vază de cristal. Parfumul de crini deveni foarte puternic când deschide ușa larg. Aproape amețitor. Patul era imens. Mai erau și un șifonier și o noptieră cu sertare. Văzu crinii în acea vază înaltă de cristal așezată pe o măsuță de toaletă cu picioarele curbate. Draperii lungi și albastre, lămpi cu gaz. Halatul roșu al unei femei aruncat pe spătarul unui recamier albastru. Lumânări pe policioara căminului și o fotografie într-o ramă de argint. Era femeia din vis, Cillia Hewit, care ținea în brațe un bebeluș, alături de un bărbat asemănător cu cel din vis, însă diferit.

Văzu totul cu o precizie de aparat de fotografiat. Înainte ca mintea ei să mai poată analiza situația, se trezi holbându-se la o camera goală, pustie, în care singurul lucru de remarcat era ploaia curgând în șiroaie pe geamurile fără perdele. Închise ochii și îi deschide din nou. Acum nu mai văzut camera minunată și elegantă, ci văzu o luptă. Bărbatul din vis era deasupra Cilliei. Femeia se zbătu, îl plesni, îl mușcă, iar când putu să tragă aer în piept țipă din toate puterile. Bărbatul o prinse de mână, iar ea țipă din nou. Era complet nebun. I se citea asta în ochi. Își încleștă mâinile în jurul gâtului ei. O lovi cu capul de dușumea și strânse mai tare. Ușa se deschise brusc și o femeie intră în cameră. Bărbatul își ridică privirea. Ochii Cilliei erau larg deschiși și imobili. Din colțul gurii îi curgea o dâră de sânge și obrajii îi erau acoperiți de vânătăi.

Adelaine se sprijini cu spatele de peretele alb și trase adânc aer în piept. Ceea ce văzuse nu era doar un vis. Era adevărata poveste a morții Cilliei Hewit. Și totuși, nu înțelegea de ce în arhive apărea că aceasta a murit din cauza unei boli.

,,Poate asta semnifică visul. Cillia caută o persoană căreia să îi spună adevărul. O persoană care să o ajute să se odihnească liniștită. Dar de ce eu? Dintre toate persoanele din lume, de ce eu? Este posibil oare să existe vreo legătură între noi? Sau sunt doar paranoică? Este adevărat că părinții mei au murit cand aveam 5 ani și nu cunosc alte rude... dar oare să fie adevărat? Când am intrat în casă, am

simțit un aer cald, m-am simțit protejată. Simt că există o legătură între mine și această casă. Acum că am reușit să deslușesc acest vis, trebuie să deslușesc și misterul legăturii dintre mine și acest conac. Însă, toate la timpul lor.”

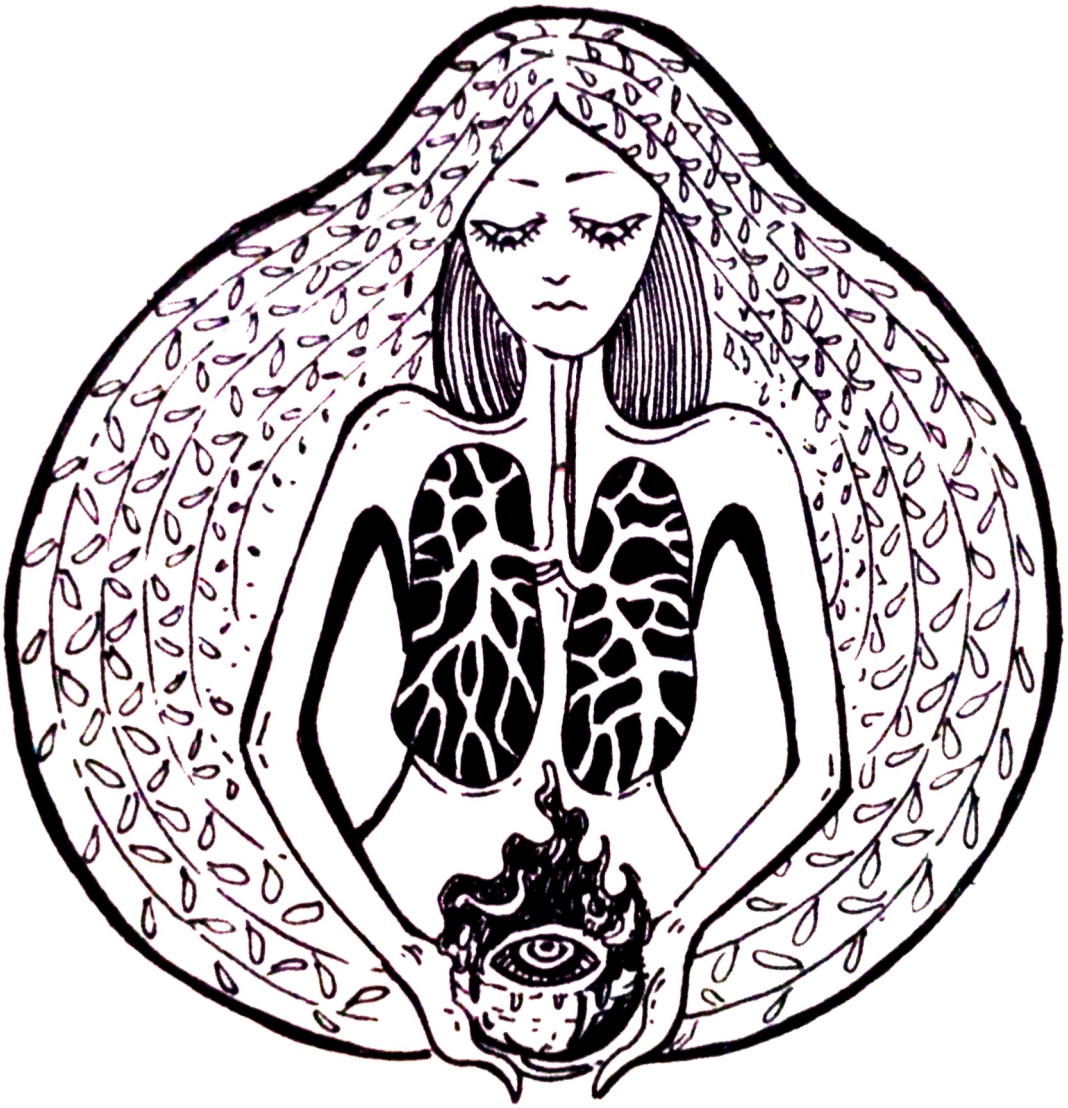

Fericirea nu poate veni decât din scurgerea neîncetată a clipelor liniştite şi senine, fiindcă ce altceva e suferinţa decât o oprire a fiinţei noastre, o uriaşă inerţie care face să apese asupra ei tot ce există? — **Marin Preda**, ***Cel mai iubit dintre pământeni***

Alexandra Agafiței – premiul I poezie

1.

Plămânii-mi umpli

de-ntuneric

și respir, și încetez,

lăsând ființa pustiită,

ființa mea,

eul meu,

ce singur stagnează

în căderea

în etern.

În gol privesc

la abisul ce se cască

sub trupul amorțit;

văd al tău liman

celest,

opus eu cad

fanat de amintire

de aproape noi.

2.

Amurg

Vortex solar

împrăștiat pe-un tavan

albastru,

gânditori ne-aduce

în oranjul estompat.

3.

Prin absurd,

doar așa,

ai mai vrea să știi

unde mi-e gândul.

4.

Tardiv

te-ai dovedit a fi

un ideal,

iar eu transced

buimac

spre al tău afeliu.

Rămâi

la muza ta,

rămâi,

pictează-i tabloul

pur

fără nici măcar

un motiv.

5.

Aș vrea de lună

să ne-agățăm,

să plutim în poezie,

și așa,

renăscând,

să ne întâlnim din nou.

Puri.

6.

Retrăim o realitate

inefabilă,

deja apusă,

dar în care-am amuțit

amândoi.

Și necuvintele

ne-au însuflețit,

bilaterali,

pe un liman

efemer.

7.

Nicicând n-am vrut mai mult

ca ploi

să nu vină

iar noi, într-o clipă de vecinicie

să ramânem.

8.

Arhicunoscute sinapse

în subconștient le simt
între noi
create iar.
Gol de cuvinte,
sentiment neclar,
în neant plutim
parcă
amândoi.

9.

Mut
ai pătruns
înlăuntru-mi
și organele-mi ucizi
aproape
demonic.
În vene te port
mereu,
orbit,
în beznă m-ai lăsat;
eu îmi ești
tu îți sunt.

10.

Singur

În gri învii
eu cu mine
și-un arc de lună
pe cer.

11.

Drum străin,
hipnotic
ochiu-ți încântă.
Înstrăinat,
Nemuritor,
te afunzi
într-un univers
criptic.
În oglinzi
sângeriu îmi apari,
tu,
simulacru,
ce în urmă
umbra
și-a lăsat.
Fost-ai tu
vreodată
umbră?

Andreea Patraşcu – premiul II poezie

Motto: Spuneţi-mi că-i numai un vis, că nu sunt în/ realitate norii cei grei, lungile spaime de seară,/ ura şi urletul lumii... (Ion Stratan)

O dată schimbă lumi

1:00

Trei tone de grâu în care
s-a amestecat
un strop de raţiune
asta e lumea în care mor
Da, da, nici eu nu cred
Un bob a încolţit!

În lumina blândă a soarelui
părea că rostogoleşte
poveşti cu zeităţi greco-romane
L-am gustat
Avea miros de struguri.
Aromaţi.
Fragezi şi vechi deodată.
Dualitatea mea a fost lumea lui
împrumutată mie
Mi-a fost costum elegant
cât am zăbovit pe borna subţire a gândirii
Mai vreau o dată.
O dată ca Hedone în lirica lui de moment.
Frumos motiv.

Motto: *Spuneţi-mi că-i numai un vis, că nu sunt în/ realitate norii cei grei, lungile spaime de seară,/ ura şi urletul lumii...* (Ion Stratan)

2:00

Plouă şi e două,
Dar eu nu mai sunt.

Mă întreb
Dacă fiecare atom e vibrant, eu de ce n-aş fi
cu ecou
cu umbră şi amprentă?

3 (şi 10)

Eşti tăcută! mi-a zis
E cea mai mare prostie să nu vorbeşti
Cutezam cu gândul că eu chiar vorbesc,
însă mai mult cu mine.
Dar nu i-am spus.

Străin

Daniel Constantin Andronache – premiul al III-lea - poezie

Cu furie
curățind sticlele,
lasă-te pradă
colbului,
prafului
negru.
Ca fiorii
reci,
ai unui gerar
întârziat,
sângele-l simți
răcind
în vene
până și ultimul,

ultim
hematom;
simt,
un ultim,
final
anevrism,
o repetată
moarte.

Stai,
nu te depărta,
cel puțin
nu prea,
prea mult,
dar,
cel mult
nu prea,
prea
departe.

Ești versul scurt,
pe care vreau să îl lungesc
ești un gând ce crește-n sinapse
totuși
ce moare, lent,
până întâlnește
lumea,
luna,
soarele.

Ești
floarea și
cireașa,
ce-aș vrea
peste urechi s-o port,
totuși, nu doar
de ochi,
de frumos,
ci
ca să-mi mai astupi
puțin
lumea.

Fă-mi,
dă-mi,
adu-mi,
liniștea,
idila, dorința
de care sunt
străin.

Ceea ce ne-a fost hărăzit

Motto: Clipa din viitor ce conferă siguranță este forța din spatele elanului vital.

Silviu Constantin Fedorovici – premiul al III-lea - eseu

Suntem clipe- clipa de acum aspiră neîncetat spre clipa de dincolo și acel dincolo nu dorește decât să aibă mai departe ecoul in altă clipă. Altfel spus, suntem un colier de clipe .

Îmbrățișăm clipa de lângă noi ; un dans circular al momentelor , iar întinderea acestora ne definește ființa.Ceea ce ne-a fost hărăzit a fost clipa : acel eu de dincolo . Momentan sunt eu, cel care așteaptă și care se leagă mereu de iluzia clipei .

Nu ar trebui să fim înfricoșați de noi , este anormal de altfel , insă clipa ce stă să vină bântuie necontenit in colțurile gândirii , căci momentul ce se indreaptă înspre noi ne va umple golul din prezent . Eu de acum sunt imparțial , fiindcă există un altul care va trebui să îmi desăvârșească ființa – clipa în care eu vin dintr-un viitor spre mine . Ce mă face să cred astfel ? Proiectul pe care îl am in vedere , adică unicul si același eu . Golul este devenirea mea ; fără el nu ar avea sens afirmația precedentă. Când simplul moment ce stă sa vină este mai degrabă o angoasă ne putem justifica , fiindcă nici nu-i știm rostul cu adevărat , nu este exact , nici măcar dacă a trecut sau e acum .Dar trebuie să vină, altfel ce sens ar avea să așteptăm ? Clipa nu e un timp –suntem noi – și acest lucru ne spune doar că ce vom fi , ce dorim să fim , va ține clipa separată de altele . Astfel va fi când clipele nu vor traversa așteptarea uneia .

Ceea ce ne-a fost hărăzit a fost să ne izbim mereu și mereu de noi . Ne izbim când vrem , când visăm , când acționăm – de fapt ne lovim de ceea ce nu suntem si de aceea avem nevoie de clipa în care vom fi . În fond ceea ce reprezintă clipa este un semn , adică ce sens am eu cel de acum pentru a deveni clipa de dincolo . Limita mea este timpul , iar timpul are sensul clipei doar atunci când apare dorința , proiectarea ei . Ce ne-a fost promis de la început ? Să dorim . Să tragem in urma noastră un prezent gol , incomplet in devenirea unuia care nu va avea alura acestuia , va fi cu mult mai presus , iar satisfactia clipei se va reflecta in constiinta asemenea adevărului nostru, a ceea ce este sublim si intim – asta este starea dorinței . Ea ne aduce mai departe de limita timpului , este insăși transcenderea lui . Când timpul ei va sfârși, istovit va fi si suflul spiritului uman .

Micimea si exaltarea clipei face posibil drumul nostru în căutarea sinelui , ca elan vital ce îndreptățește spiritul să se regăseasca intr-un viitor al său . Ceea ce ne-a fost hărăzit nu se aseamană cu nimic unei bogății – clipa , adică noi , este premisa promisă înspre care golul nostru se îndreaptă. Ce este clipa si ce poate fi ea , moarte , vis sau Eden nu ni s-a mai spus .

El a tăcut în această privință.

Nocturne

-Fragmente din jurnalui unui pacient-

Mănucă Sorana Maria – premiul al III-lea - proză

Când a intrat prima data în cabinet am avut vaga impresie că priveam *altceva* decât un om, și nici acum nu pot spune sigur ce se ascundea sub acele inițiale cu care s-a semnat pe foaia de consultație: era înger, demon, sau pur și simplu un *rătăcit*. Nu știu însă ce a făcut, dar sora mea, pe care am încercat s-o tratez personal, din simplul fapt că nu voiam să-o văd cobaiul vreunui prefăcut de la Secția II, și-a revenit miraculos din depresia care mi-a suprasolicitat mai bine de 5 ani toate cunoștințele și tehnicile mele de psihoterapeut. După un timp soluția a venit pe neașteptate când s-a schimbat întru totul; sau cel puțin așa mi-a lăsat mie impresia. Orcium, am aflat cine o ”vindecase”: un anume profesor de filosofie sub îndrumarea căruia și-a publicat primul ei volum de poezii. În fine, numai și din cauza asta am fost de accord să-l ”tratez”, deși eram atunci îngrozitor de aglomerat cu niște cazuri mai solicitante și cu studenții. Ce-i drept, nu am consultat niciodată pe cineva neoficial, iar din ce mi-a descris ea nu putea fi mai mult decât o cădere nervoasă. Un singur lucru îmi ardea curiozitatea, și anume acest profesor pe care începuse să-l idolatrizeze într-un mod oarecum nefiresc.

În după-amiaza în care l-am programat pentru prima consultație, în momentul în care a pășit pragul cabinetului, totul mi-a aparut clar: eu eram *demonul*, el ori *îngerul*, ori *cel rătăcit.* În clipa când s-a prezentat ”Bună seara, domnule doctor Cosma, vă rog să-mi iertați întârzierea, dar asistenta dumneavoastră mi-a spus că aveți o consultație și am zis să aștept până terminați. Știți, nu vreau să deranjez.” Nu aveam pe nimeni programat înaintea lui, probabil m-a auzit vorbind la telefon cu un coleg și a crezut că mai era cineva înăuntru; asistenta mi-a spus a doua zi cum l-a vazut fugind înspre cabinet și s-a oprit în fața ușii cu mâna pe clanță, ascultând. Deja mi-l imaginam, urcând în goană scările ca să nu întârzie, poticnindu-se stânjenit căutând etajul, încremenit lângă ușă sfiindu-se să apese clanța, crezând ca a întârziat, cu siguranță un scurt atac de panică, (încă-i mai tremurau glasul și genunchii când a intrat). Închizând cu mare atenție ușa, a înaintat oarecum șovăitor, cercetând din priviri fiecare colț al biroului și pășind de parcă se temea să se atingă de obiecte, după cum aveam să aflu mai târziu, care se schimonoseau și deveneau colțuroase, zgâriindu-se de suprafața lor țepoasă. Dar profesorul ascundea toată această prăbușire și răni destul de bine sub masca politeții și sub o timiditate exagerată, păstrându-se glacial și calm pe din afară. Numai că eu puteam să-i observ cu de-amănuntul scena interioară în care se lupta necontenit cu *ceva* anume, dar în cazul lui nu a fost nici depresie, nici disperare, și nici azi nu-mi dau seama ce eroare de analiză mi-a scăpat. Oricum, m-a surprins capacitatea lui de intuiție, faptul că se comporta în subconștient ca și când am vorbi de la egal la egal, ca și când aș avea în față un coleg de la Secție și doar ne-am juca de-a psihanaliza. Știa că-i urmăresc fiecare gest, știam că știe și încearcă să-și fortifice zidul de apărare; numai din privirea modestă, fugară, întoarsă spre interior, de parcă ar fi

vrut să-și protejeze acel *ceva* de preț, mi-am dat seama de ce material superb mi-a făcut rost sora mea. Adevărata lui fire încă se ascundea cimentată în zidul pe care-l ridica împotriva mea, zdrobindu-mă consecutiv și cu precizia unui chirurg fiecare tentativă de a mă strecura dincolo de acea cortină protectoare. Într-un final, i-am propus un exercițiu creativ, care mai mult ca sigur i-ar fi rezolvat și criza de idei de care tot îmi aducea aminte de la prima consulație: să-mi scrie un jurnal.

[...]

Deşi începeam să sesizez un vag progres în capacitatea lui de relaţionare şi o creştere afectivă în modul în care aborda discuţiile noastre pe baza scrierilor sale, ultimele pagini mi-au adus un semnal de alarmă, pe care l-am aşteptat de altfel, tipic acceselor psihotice melancolice. Debutul acestor accese este precedat de obicei de o trăire penibilă de neputinţă, singurătate, inutilitate şi culpabilitate, care confluează progresiv în anxietate (plimbarea de la miezul nopţii) și de orbire mintală. Desigur, până atunci nu a lăsat să se întrevadă nici o urmă de pulsionări tanatomaniace, deşi emotivitatea sa, exaltată în sens anxios de de multe ori, ar fi putut (nu mă îndoiesc) să ajungă până la analgezie şi chiar automutilare, fapt confirmat prin somniferele şi morfina pe care a procurat-o subtil de la sora mea. Chiar în timpul consultaţiei am sesizat instalarea în fază incipientă a accesului de melancolie pe care urma să-l aibă în noaptea respectivă prin câteva reacţii de debut: poziţia de umilinţă (exagerată de data aceasta) şi aşteptare terifiantă cu pliurile faciale contractate caracteristice, îmbrăcămintea sumbră şi privirea neliniştită. S-a refugiat în fotoliu, agitat şi cuprins de o panică sfâşietoare pe care se forţa să o controleze. Vocea stinsă, vorbirea în şoaptă, răspunsul monosilabic la insistenţele mele şi perplexitatea ideo-afectivă s-au confirmat în paginile pe care mi le-a adus sora mea a doua zi, după ce fusese internat noaptea în urma accesului.

[…]

Interval confuz

Totul mă oboseşte, inclusiv ceea ce nu mă oboseşte. Bucuria mea este tot atât de dureroasă ca durerea mea. Imensitatea lucrurilor, vasta uitare ce domneşte pe cer şi pe pământ îmi sufocă conştiinţa. Asist, incognito, la distrugerea progresivă a vieţii mele, la naufragiul treptat al tuturor ipostazelor în care aş fi vrut să fiu. Spectator ironic, n-am renunţat niciodată la spectacolul vieţii, suferind de plăcerea de a savura decepţia în acelşi timp cu speranţa, ca un sumbru strateg care, deşi înfrânt, continuă să traseze pe harta conştiinţei sale fiecare schema precisă a retragerii descurajante în ajunul unei noi bătălii. Nu ştiu nici ce vreau, nici ce nu vreau. Am încetat să mai ştiu să vreau, să mai cunosc durerile şi emoţiile prin care se ştie că ne aflăm în situaţia de a vrea sau de a dori. Monotonia din toate nu este, de fapt, decât monotonia din mine însumi.

Aş vrea să fug. Să fug de tot ceea ce cunosc, sau am iluzia faptului de a cunoaşte, de tot ceea ce-mi aparţine, şi de tot ceea ce iubesc, sau cred că iubesc. Însă totul este în noi, iar noi suntem în totul; tot ceea ce ne înconjoară devine o parte din noi înşine, se infiltrează în chiar senzaţiile cărnii şi ale vieţii. Dar eu, care urăsc viaţa cu timiditate, unde să fug? Nimeni nu ar putea să-mi spună cine sunt, nici nu ar

putea şti cine am fost. Nimic nu este adevărat, nici camera mea de acum, nici vechea încăpere din copilăria mea pierdută, ci doar abandonul fluid al acestei zile sfărşind între epuizate purpure. Eu exist fără să o ştiu şi voi muri fără să mi-o doresc. Sunt intervalul de materie dintre ceea ce sunt şi ceea ce nu sunt, media abstract şi carnal între lucruri care nu însemană nimic, fiind şi eu însumi nimic.[Notă]

Mă caut şi nu găsesc nimic. Doresc, dar nu pot. Ah, cine ar putea să mă salveze de la a exista? Eu nu-mi doresc nici moartea, nici viaţa, căci ambele nu sunt decât aceeaşi închisoare infinită şi de unde nu se poate fugi. Toată greutatea şi durerea acestui univers real şi imposibil nu e decât un trecut a cărui amintire ar putea să mă facă fericit.[Notă]

---

i **Notă** Amplificarea denaturării instinctului social, sub forma unui blocaj perturbator al percepţiei, cu iluzii stagnante asupra propriului organism şi a mediului înconjurător;.

i **Notă** Instinctul de conservare este evident deturnat prin posibile pulsiuni automutilatoare sau raptus suicidar, sub presiunea ideică a groazei de suferinţă sau a necesităţii expiatoare; trecutul apare condamnabil, prezentul insuportabil, iar viitorul un imperativ anihilator ireductibil; pe fondul anxietăţii autoacuzatoare se structurează un delir caracteristic de interpretare (aspectul paranoid al melancoliei), culminat cu pulsiunea tanatofilă irezistibilă.

STUDY, TRAINING, EDUCATION FOR PROFESSIONALS IN TOURISM

Magazin DE LITERATURĂ FOARTE TÂNĂRĂ

Proiect finanțat printr-un Grant oferit de Norvegia, Islanda, Liechtenstein și Guvernul României

www.stepintourism.com

Incubatorul de povești

incubatoruldepovesti@gmail.com

Promovarea DIVERSITĂȚII ÎN CULTURĂ ȘI ARTĂ în cadrul patrimoniului cultural european

unitatea de management a proiectului

| www.eeagrants.org | www.fonduri-diversitate.ro |

Proiect finanțat printr-un Grant oferit de Norvegia, Islanda, Liechtenstein și Guvernul României